

πού πλάστηκε μ' ἀχνάρι τ' ὄνομά του,
σου κέρωσε· κι ἀπ' τὰ γλυκά σου μάτια
τ' ἀγγρυπνα, φεύγει ἡ λάμψη!

ΙΖΟΛ. Σύρε σου εἶπα!

ΒΡΑΓ. Σῶσε την, Κύριέ μου, ἀπὸ τὸ κρῖμα! —

Πηγαίνω νὰ τὸ φέρω. — Νά, ὁ Τριστάνος!

(*Ἀκολουθεῖ*)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ,, ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE— Υ: Η ΔΙΠΛΗ ΚΑΜΑΡΗ 長長長長長長長

Μιά κάμαρη πού μοιάζει μ' ὄνειροφантаσία, μιὰ
κάμαρη ἀληθινὰ *πνευματική*, ὅπου ὁ στεκάμενος ἀέ-
ρας εἶναι ἀχνόθωρα βαμένος ροδογάλανος.

Ἡ ψυχὴ λούζεται ἐκεῖ, μέσα στὴ ραθυμία, ἀ-
ρωματισμένη μὲ νοσταλγία κι ἀποθυμία. — Εἶναι
κατιτὶ σὰν ἀπὸ σούρουπο, γλυκορόδινο κι ἀχνογάλα-
ζο· ὄνειρο ἡδονῆς ἀπάνου σὲ μιὰν ἐκλειψη.

Τὰ ἐπιπλά ἔχουνε σκῆματα μακρουλά, ἀποστα-
μένα, λαγγεμένα. Τὰ ἐπιπλά εἶναι σὰ νὰ ὀνειρεύουν-
ται. Θὰ τ' ἄλεγε κανεὶς προικισμένα μὲ μιὰ ζωὴ ὑ-
πνιασμένη, καθὼς τὸ φυτὸ καὶ τὸ ρυχτό. Τὰ ὑφά-
σματα μιλοῦνε μιὰ γλώσσα βουβή, ὅπως τὰ λουλού-
δια, ὅπως οἱ οὐρανοί, ὅπως τὰ ἡλιοβασιλέματα.

Στοὺς τοίχους καμιὰ καλλιτεχνικὴ ἁμαρτία. Μπρο-
στὰ στὸ ἀπλὸ τῶνειρο, στὴν ἀνάλυση ἐντύπωση, ἡ ὀ-
ρισμένη τέχνη, ἡ τέχνη ἡ θετικὴ εἶναι βλαστήμια.
Ἐδῶ ἔχουνε ὅλα τὸ ἀνάλογο φῶς καὶ τὴ μαγευτικὰ
σκοτεινάδα τῆς ἁρμονίας.

Μιὰ μυρουδιά ἀπειροελάχιστη ἀπὸ τὸ πιὸ ἑξαί-
σιο νοτισμένη πολὺ ἀλαφρά μὲ ὑγρασία, πλέει μέσα
σ' αὐτὸν τὸν ἀέρα, ὅπου τὸ πνέμα τὸ γλυκαποκοιμί-
ζουν αἴσθητες σὰν ἀπὸ σέρα.

Ἡ μουσελίνα χύνει βροχὴ δάκρυα μπροστὰ σὰ
παράθυρα καὶ στὸ κρεββάτι· χύνεται, χιονάτο κρεμα-
στὸ νερό. Ἀπάνω στὸ κρεββάτι κάθεται τὸ Εἶδωλο,
ἡ Κυρὰ τῶν ὀνείρων. Μὰ πῶς βρίσκεται δῶ; ποιὸς
τὴν ἔχει φέρει; ποιά δύναμη μαγικὰ τὴν ἀνέβασε
ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θρόνο τῆς ρέμβης καὶ τῆς ἡδο-
νῆς; Τί σημαίνει; Νά τη! τὴν ἀναγνωρίζω.

Νά τα, τὰ μάτια πού ἡ φλόγα τοὺς περνάει τὸ
σύθαμπο· τὰ ψιλούτσικα αὐτὰ καὶ τρομερὰ μάτια,
πού τὰ γνωρίζω ἀπὸ τὴν τρομερὴ τους κακία! Τρα-
βοῦνε, σκλαβώνουν, τὸ ρουφοῦνε τὸ βλέμμα τοῦ ἀ-
στόχαστου πού τὰ θωρεῖ. Τάχω συχνὰ σπουδασμένα,
τὰ μαῦρα αὐτὰ τ' ἀστέρια, πού ὀρίζουν τὸ θαμνισμὸ
καὶ τὴν περιέργεια.

Σὲ ποιά καλὴ μοῖρα τὸ χρωστῶ, πού εἰμαι ἔτσι

τριγυρισμένος ἀπὸ μυστήριον, σιγαλιά, εἰρήνη κι ἀ-
ρώματα; ὦ, μακαριότη! Ἐκεῖνο πού συνήθως λέ-
με ζωὴ, ἀκόμα καὶ στὸ ἑξῆμά της τὸ πιὸ εὐτυχημέ-
νο, δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνει μὲ τὴν ὑπέρτατη αὐτὴ
ζωή, πού τώρα δὲ γνωρίζω, καὶ τῆς γλυκοπίνω, κα-
θὼς σταλάζουν, τὰ λεπτὰ καὶ τὰ δευτερόλεπτα.

Ὅχι! Δὲν ἔχει πιὰ λεπτὰ, δὲν ἔχει πιὰ δευτερό-
λεπτα! Ὁ Χρόνος ἔχει σβῆσει· ἡ Αἰωνιότητα εἶναι
τώρα πού βασιλεύει, αἰωνιότητα καὶ ἡδονή!

Μά, ἓνας χτύπος τρομερός, βαρὺς, βρόντηξε στὴν
πόρτα, καί, καθὼς στὰ ὄνειρα ἀπὸ τὸν ἀδῆ, μοῦ φά-
νηκε πῶς μοῦδωκαν μιὰ μὲ τὴν ἀξίνα στὸ στομάχι.

Κ' ἔπειτα ἓνα σκιάχτρο μπήκε. Κάποιος κλητή-
ρας, πού ἦρθε νὰ μὲ βασανίσαι ἐν ὀνόματι τοῦ νό-
μου· μιὰ ἀτιμὴ παλλακίδα πού ἔρχεται νὰ κλάψει τὰ
χάλια της, καὶ νὰ βαρύνει μὲ τὶς σάχλες τῆς ζωῆς της
τοὺς πόνους τῆς δικῆς μου· ἢ ἀκόμα τὸ παιδί ἀπὸ
τὸ διευθυντὴ τοῦ φύλλου, πού φωνάζει γιὰ τὸ χειρό-
γραφο μὲ τὴ συνέχεια.

Ἡ παραδεϊσένια κάμαρη, τὸ εἶδωλο, ἡ δέσποι-
να τῶν ὀνείρων, ἡ *Συλφίδα*, καθὼς ἔλεγε ὁ μεγά-
λος René, ὅλη αὐτὴ ἡ μαγεία ἔσβυσε καὶ πάει μὲ τὸ
σκληρὸ τὸ χτύπημα τοῦ σκιάχτρου.

Φρίκη! Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι! Ναι! αὐτὴ ἡ
τρύπα, αὐτὸς ὁ τόπος τῆς αἰώνιας στενοχωρίας εἶ-
ναι ἀλήθεια δικός μου. Νά τὰ ἐπιπλά; τὰ κοντά, τὰ
σκοτισμένα, τὰ σακάτικα· τὸ τζάκι, δίχως φλόγα καὶ
θράκα, λερωμένο μόνο μὲ φτυσίματα· τὰ λυπητερά
παράθυρα, ὅπου μέσα στὴ σκόνῃ ἔχει ἀνοίξει αὐλά-
κια ἢ βροχή· τὰ χειρόγραφα, ὅλο σβυσίματα, κι ἀτέ-
λειωτα· ὁ μεροδείχτης, ὅπου τὸ μολύβι ἔχει σημμαδέ-
ψει τὶς ἀπαίσιες μέρες.

Καὶ κεῖνο, τὸ ἄρωμα ἀπὸ ἄλλον κόσμον, πού μοῦ
μεθοῦσε τὴν ἀναπνευγμένη μου αἵσθησι, ἀλλοίμονο!
εἶναι ἀλλαγμένο μὲ μιὰ σιχαμερὴ μυρουδιά ἀπὸ κα-
πνὸ, ἀνακατωμένη μὲ δὲν ξέρω τί μούγλα πού φέρ-
νει ἀναγούλα. Μυρίζει τώρα ἐδῶ ἡ ταγκίλα τῆς
θλίψης.

Μέσα στὸ στενὸ αὐτὸν κόσμον, μὰ ἔτσι γιομάτον
ἀηδία, ἓνα μόνο γνωστὸ ἀντικείμενον μοῦ χαμογελά:
ἡ μπουκάλα μὲ τὸ λάβδανο, παλιὰ καὶ τρομερὴ φι-
λενάδα· ὅπως ὅλες οἱ φιλενάδες, ἀλλοίμονο! πλού-
σια σὲ χάδια καὶ σὲ προδοσίες.

ὦ! ναι! ὁ Χρόνος φάνηκε ξανά· ὁ Χρόνος βα-
σιλεύει τώρα κυρίαρχος καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἀπαίσιο γέ-
ρο ξανάφερόμενος ὅλος ὁ δαιμονόσπαρτος του θία-
σος — Θύμηςες, Πόθοι, Σπασμοί, Φόβοι, Ἀγωνίες,
Βραχνάδες, Θυμοὶ καὶ Νεύρα.

Τώρα, σὰς βεβαιώνω, τὰ δευτερόλεπτα χτυποῦ-
νε δυνατὰ κ' ἐπίσημα, καί, ξεπηδώντας ἀπὸ τὸ κρε-